

Arrest

nr. 246 977 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor verzoekster, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 15 november 2017 België binnen met een identiteitskaart en paspoort zonder visum en verzoekt op 26 september 2019 om internationale bescherming. Op 4 september 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 september 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Surinaams staatsburger te zijn en afkomstig van Saramacca. U hebt drie dochters en drie zonen. U werd door uw grootouders grootgebracht en vanaf uw 12 jaar ging u als poetshulp werken om zo uw schoolkosten te betalen. U diende op uw 15 jaar uw school te stoppen omdat u toen van uw eerste kind, P. (...), beviel. Na de geboorte van P. (...) bleef u te Saramacca op diverse adressen als poetshulp werken. U beviel daarna nog van vijf kinderen. In de jaren '70 werkte u ongeveer twee jaar als poetshulp bij een zekere mijnheer D. (...). U werd er seksueel misbruikt maar deed hier nooit aangifte van omdat er een taboe rond seksueel misbruik heerste. U verhuisde in 1980 of 1981 naar Paramaribo waar u als poetshulp en als huishoudelijke hulp bij bejaarde zorgbehoevenden werkte. Vanaf 2008 of 2009 combineerde u het werk als poetshulp met werk voor het bedrijf 'ZON-thuiszorg' wat u beide tot aan uw vertrek uit Suriname deed. Op 19 december 2011 reisde u met uw kleinzoon S. W. (...) vanuit Suriname naar Nederland om er uw 50e verjaardag te vieren. Op 18 maart 2012 keerde u terug naar Suriname. Op 26 mei 2013 verliet u Suriname en reisde u naar Nederland van waaruit u dadelijk naar Hoogstraten/België vertrok om daar bij uw dochter P. (...) in te trekken. U vroeg bij de gemeente Hoogstraten tot driemaal toe een verblijfsvergunning aan maar deze werd telkens geweigerd. In 2015 vertrok u naar Rotterdam/ Nederland waar u met uw zoon E. (...) samenwoonde. In 2017 keerde u – nadat u er ook niet in slaagde een verblijfsvergunning te verkrijgen in Nederland – terug naar België waar u in Oostmalle ging samenwonen bij uw dochter P. (...). U ontving in België financiële steun van uw kinderen E. (...), R. (...) en P. (...). Begin 2019 raakte u toevallig aan de praat met een dame waarmee u over uw illegale verblijfsstatus in België sprak. Zij deelde u mee dat u een verzoek tot internationale bescherming kon indienen. Op 26 september 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in België in. Momenteel woont u bij uw zus D. (...) in Turnhout maar u bent van plan om terug bij uw dochter P. (...) te Turnhout in te trekken. Sinds april 2020 werkt u in rusthuis 'Nieuwekaai' waardoor u niet langer steun van uw kinderen nodig hebt. Bij een terugkeer naar Suriname weet u niet hoe u uw leven daar opnieuw zal moeten opbouwen. U vreest dat het moeilijk zal worden om er huisvesting en werk te vinden en er een sociaal leven op te bouwen. U geeft ook aan dat uw gezondheid achteruit gaat en u vreest uw medische onkosten in Suriname niet te kunnen betalen. U maakt zich eveneens zorgen over de onveiligheid in Suriname omdat u via Facebook verneemt dat er wekelijks mensen worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw relaas legt u volgende documenten neer: Uw paspoort uitgereikt te Paramaribo op 27 juli 2016 en geldig tot 27 juli 2021, een kopie van uw paspoort uitgereikt te Paramaribo op 5 augustus 2011 en geldig tot 5 augustus 2016, een kopie van een aankomstverklaring in België, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een certificaat van een opleiding tot zorgkundige van het centrum voor volwassenonderwijs te Turnhout, een kopie van een arbeidsovereenkomst als zorgkundige bij Vulpa-Vlaanderen, een kopie van een toelating om het beroep van zorgkundige te mogen uitoefenen in België, een kopie van uw uittreksel uit het strafregister, een verbintenis tot ten laste neming van uw zoon S. E. (...) opgemaakt voor de gemeente Hoogstraten, een kopie van een toewijzing van een sociale woning te Saramacca gedateerd 21 mei 1991, een kopie van een document over de terugname van uw sociale woning door de stichting volkshuisvesting van Suriname, uw loonfiche van ZON-thuiszorg te Suriname, een kopie van de onkosten van een vliegtuigvlucht uit 2013, een kopie van een document waarin staat dat u ondersteund werd door uw zoon in Suriname gedateerd 1 augustus 2018, een kopie van een document van het 'management instituut grondregistratie en landinformatie systeem' gedateerd 6 maart 2014 waarin staat dat u geen onroerend goed bezit en een kopie van een document waarin staat dat u van 16 januari 2013 tot 15 juli 2013 in het bezit was van een 'minvermogenkaart' van het ministerie van sociale zaken en volkshuisvesting.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit de gegevens van uw paspoort blijkt dat u op 26 mei 2013 Suriname verliet en u naar Nederland vloog. U verklaarde eens in Nederland te zijn aangekomen, u onmiddellijk naar België ging en u bij uw dochter P. (...) ging inwonen (CGVS, p.5). U diende driemaal een aanvraag in bij de gemeente Hoogstraten om een verblijfsvergunning te bemachtigen (CGVS, p.5 + p.16). Wanneer uw pogingen vruchteloos bleken, vertrok u in 2015 naar Nederland om bij uw zoon E. (...) te gaan wonen (CGVS, p5). Toen ook in Nederland uw aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning vruchteloos bleek, keerde u in 2017 terug naar België (CGVS, p.6) waar u pas op 26 september 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam naar eigen zeggen pas begin 2019 van iemand die u toevallig tegenkwam te weten dat u een verzoek tot internationale bescherming kon indienen in België (CGVS, p16). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat u na uw aankomst in Nederland in 2013 meer dan zes jaar wachtte om op 26 september 2019 in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen is een houding die niet in overeenstemming kan gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u bij een terugkeer naar Suriname vreest dat u uw sociaal leven daar opnieuw zal moeten opbouwen en het moeilijk zal zijn huisvesting en werk te vinden en u eveneens vreest uw medische kosten niet te zullen kunnen betalen (CGVS, p18) zijn een argumenten van louter socio-economische aard die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren. De Conventie voorziet namelijk in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u in geval van terugkeer naar Suriname geen werk zou kunnen vinden. U verklaarde immers diverse jobs te hebben uitgeoefend onder meer de bejaardenzorg, de thuiszorg en als poetshulp (CGVS, p. 8-10). Tevens verkocht u tweedehandsspullen die u toegestuurd kreeg door de vriend van uw zoon (CGVS p. 10). Bovendien stelt u, gevraagd of u in Suriname nog als bejaardenhelpster zou kunnen werken, dat u dit zou kunnen doen maar weliswaar voor slechts anderhalf jaar omdat u op uw 60e op pensioen zou moeten gaan (CGVS, p.18 - 20). Daarna zou u recht hebben op een (weliswaar beperkt) oudedagvoorziening (CGVS p. 18). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u de steun van uw familieleden genoot in Suriname en van hun steun eveneens geniet in Europa. Zo wordt u afwisselend financieel en materieel gesteund door uw kinderen E. (...), R. (...) en P. (...) (CGVS p. 10-11). Uw zoon E. (...) financierde ook uw reis naar Europa. Voorts heeft u in België ook een opleiding genoten om in een rusthuis te kunnen werken (CGVS p. 11). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Suriname niet opnieuw door uw familie zou gesteund worden, dat u niet opnieuw huisvesting zou kunnen bekomen, toegang tot de arbeidsmarkt zou hebben, uw medische kosten zou kunnen betalen en dat u er geen toekomst zou kunnen uitbouwen. Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Suriname levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verder verklaart u dat u zich eveneens zorgen maakt over de algemene onveiligheid in Suriname omdat u via Facebook verneemt dat er wekelijks mensen worden vermoord (CGVS, p19). U verklaart evenwel

dat deze moorden niets met u persoonlijk te maken hebben (CGVS, p21-22). Uit niets blijkt echter dat, indien u daadwerkelijk veiligheidsproblemen zou hebben, u zich niet voor bescherming tot de Surinaamse autoriteiten zou kunnen richten. Uit de beschikbare informatie (die toegevoegd werd aan het administratieve dossier) blijkt immers dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord, diefstal en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de reeds geciteerde informatie blijkt voorts nog dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw vrees ten aanzien van de algemene onveiligheid in Suriname geen beschermingsmogelijkheden zou hebben en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Voorts verklaart u dat u in de jaren '70 voor één of twee jaar bij een zekere mijnheer D. (...) werkte als poetshulp (CGVS, p. 7-8) en dat u toen door hem seksueel misbruikt werd. U zou deze mijnheer D. (...) een laatste keer gezien hebben ergens rond 1979 of 1980. Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze feiten, hoe laakbaar ook, van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en bovendien te ver in de tijd zijn gesitueerd (met name 40 jaar voor uw verzoek om internationale bescherming) om deel uit te maken van uw actuele vrees. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na 1979 -1980, namelijk de laatste keer dat u dhr. D. (...) gezien heeft, nog problemen kende hieromtrent. Daarenboven hebben deze feiten u er indertijd nooit toe aangezet Suriname te verlaten.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen – u zou problemen hebben aan uw ogen en aan uw buik – dient te worden opgemerkt dat deze problemen evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten konden bovenstaande appreciatie niet ombuigen: Uw paspoort, de kopie van uw oude paspoort, de kopie van uw geboorteakte, de kopie van uw uittreksel uit het strafregister en de verbintenis tot ten laste neming van uw zoon S. E. (...) hebben te maken met uw identiteit, nationaliteit, strafrechtelijk verleden en aanvraag tot verblijfsvergunning in België en zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. De kopie van een aankomstverklaring in België, de kopie van een certificaat van een opleiding tot zorgkundige, de kopie van een arbeidsovereenkomst als zorgkundige, de kopie van een toelating om het beroep van zorgkundige te mogen uitoefenen hebben te maken met uw verblijf, opleidingen en werk in België, iets wat eveneens niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken. De kopie van een toewijzing van een sociale woning te Saramacca, de kopie van een document over de terugname van uw sociale woning door de stichting volkshuisvesting van Suriname, de kopie van uw document van het 'management instituut grondregistratie en landinformatie systeem', de kopie van een document over uw bezit van een 'minvermogenkaart' en de loonfiche van ZON-thuiszorg te Suriname hebben te maken met uw huisvesting, sociale bescherming en werk in Suriname en zijn zaken die eveneens niet door het CGVS in twijfel worden getrokken. De kopie van de onkosten van een vliegtuigvlucht uit 2013 en het document waarin staat dat u ondersteunt werd door u zoon in Suriname tonen aan dat u een vlucht boekte van Paramaribo naar Schiphol in 2013 en dat uw zoon E. (...) u financieel steunde, niets meer of niets minder.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). In de uiteenzetting van het middel beroept verzoekster zich bovendien nog op de schending van de rechtspraak van de Raad van State (RvS 25 september 1986, nr. 26.933), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoekster ongegrond verklaart, nu verzoekster er niet in geslaagd zou zijn om haar vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken;

Terwijl op geen enkele wijze blijkt dat de verklaringen van verzoekster niet met de waarheid zouden overeenstemmen;

Dat verzoekster inderdaad slechts na verloop van 6 jaar asiel heeft aangevraagd, doch reden hiertoe is terug te brengen tot het feit dat verzoekster er niet van op de hoogte was hoe en waar zij asiel diende aan te vragen; Van zodra verzoekster van deze mogelijkheid in kennis werd gesteld, heeft verzoekster evenwel onmiddellijk de nodige stappen hiertoe ondernomen;

Dat verzoekster ook thans, wanneer zij naar Suriname zou dienen terug te keren, een vogel voor de kat zou zijn, nu zij aldaar niet op de bescherming van haar autoriteiten kan rekenen;

Dat de verklaringen van verzoekster daarnaast ondersteund worden door de praktijk, evenals de stukken welke door verzoekster werden voorgelegd, die de door verzoekster ondervonden problemen ondersteunen en hiervan bewijs opleveren;

Dat de verklaringen van verzoekster dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

De verklaringen van verzoekster kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoekster zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)

Doordat de Commissaris-generaal verder van oordeel is dat aan verzoekster het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoekster;

Dat de Commissaris Generaal hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft;

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu;

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen;

Dat de Commissaris Generaal evenwel zonder meer stelt dat verzoekster niet in aanmerking komt voor het subsidiair bescherming statuut, terwijl het vaststaat dat verzoekster bij terugkeer, in zeer barre omstandigheden zou dienen trachten te overleven, hetgeen wel degelijk gelijk kan worden gesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming;

Dat de Commissaris-generaal dan ook een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoekster;

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoekster aantasten, en in verdere orde haar leven en haar vrijheid in gevaar kunnen brengen;”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;

Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat bij een terugkeer naar haar land verzoekster in zeer barre omstandigheden zal dienen trachten te overleven;

Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook inderdaad artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekster gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor haar leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat verzoekster dan ook wel degelijk haar land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster in het eerste middel de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, nu (i) haar houding – zij wachtte na haar aankomst in Nederland in 2013 meer dan zes jaar om op 26 september 2019 in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen – niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (ii) haar vrees dat zij bij een terugkeer naar Suriname haar sociaal leven daar opnieuw zal moeten opbouwen, dat het moeilijk zal zijn huisvesting en werk te vinden en dat zij haar medische kosten niet zal kunnen betalen argumenten van louter socio-economische aard betreft die niet onder het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) ressorteren en er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, (iii) zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar vrees voor de algemene onveiligheid in Suriname geen beschermingsmogelijkheden zou hebben en aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor haar de enige overgebleven uitweg was, (iv) de feiten van seksueel misbruik, hoe laakbaar ook, van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en bovendien te ver in de tijd zijn gesitueerd om deel uit te maken van haar actuele vrees, (v) de door haar aangehaalde medische problemen evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria uit artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en (vi) de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet konden ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. In tegenstelling tot wat verzoekster in het eerste middel aanvoert, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wel degelijk wordt gemotiveerd. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven voor de weigering van de vluchtelingenstatus betekent niet dat de beslissing over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Met de motivering van de bestreden beslissing is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Voorts blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij in de jaren '70 ongeveer twee jaar als poetshulp was tewerkgesteld bij een zekere mijnheer D., die haar toen seksueel misbruikte. Zij zou hiervan nooit aangifte hebben gedaan. Op 26 mei 2013 zou zij Suriname verlaten hebben en van toen af afwisselend in Nederland en België hebben gewoond. Zij stelt bij een terugkeer naar Suriname niet te weten hoe zij haar leven daar

opnieuw zal moeten opbouwen en te vrezen dat het moeilijk zal worden om er huisvesting en werk te vinden en er een sociaal leven op te bouwen. Zij geeft ook aan dat haar gezondheid achteruit gaat en dat zij vreest haar medische onkosten in Suriname niet te kunnen betalen. Ten slotte stelt zij zich ook zorgen te maken over de onveiligheid in Suriname omdat zij via *Facebook* had vernomen dat er wekelijks mensen worden vermoord.

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

In de mate dat verzoekster in het eerste middel aanhaalt dat uit de bestreden beslissing geenszins een afweging blijkt tussen haar belangen enerzijds en deze van de staat anderzijds, dat de bestreden beslissing disproportioneel is, dat de motieven van de bestreden beslissing niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel en op onevenredige wijze haar ingeroepen rechten aantasten, wordt benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert dan ook niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. De commissaris-generaal alsook de Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor "*de Staat*".

In zoverre verzoekster in het eerste middel nog aanvoert dat zij inderdaad slechts na verloop van zes jaar asiel heeft aangevraagd omdat zij er niet van op de hoogte was hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat haar houding – waarbij zij zich reeds sinds 2013 in Nederland en in België bevond en slechts op 26 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende – allerminst getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Verdrag van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie dat verzoekster niet wist hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens informatie in te winnen in een poging om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de door haar voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel haar verhindert ernaar terug te keren, te meer daar zij kennelijk wel in staat was om verschillende pogingen te ondernemen om haar verblijf te regulariseren. Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contraindicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

Waar verzoekster in het eerste middel nog betoogt dat zij bij een terugkeer naar Suriname "*een vogel voor de kat zou zijn, nu zij aldaar niet op de bescherming van haar autoriteiten kan rekenen*", beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en tot een herhaling van haar in de loop van de administratieve procedure afgelegde verklaringen en haar eigen standpunt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gesteld:

“Uit niets blijkt echter dat, indien u daadwerkelijk veiligheidsproblemen zou hebben, u zich niet voor bescherming tot de Surinaamse autoriteiten zou kunnen richten. Uit de beschikbare informatie (die toegevoegd werd aan het administratieve dossier) blijkt immers dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord, diefstal en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de reeds geciteerde informatie blijkt voorts nog dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw vrees ten aanzien van de algemene onveiligheid in Suriname geen beschermingsmogelijkheden zou hebben en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Met de loutere herhaling van de elementen uit haar vluchtrelaas weerlegt verzoekster geenszins de voorgaande concrete vaststellingen van de commissaris-generaal, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier. Aldus maakt verzoekster haar vrees voor vervolging geenszins aannemelijk, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door haar voorgehouden vrees. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoekster niet aanvoert dat zij persoonlijk gevisieerd wordt in Suriname.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Dat op geen enkele wijze zou blijken dat de door verzoekster afgelegde verklaringen niet met de waarheid zouden overeenstemmen doet hieraan geen afbreuk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze onvoldoende actueel of zwaarwichtig zijn, dan wel geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Suriname zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2,

c), van de Vreemdelingenwet. Met de loutere bewering dat zij bij een terugkeer in “*zeer barre omstandigheden*” zal terechtkomen, slaagt verzoekster er geenszins in om een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde aan te tonen.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN